

LIBRIS

*

Toamna trecută eu și prietena mea stăteam îmbrățișați în pat. La un moment dat mi s-a făcut teribil de foame.

— N-ai ceva de mâncare? am întrebat.

— Stai să văd.

S-a ridicat din pat, goală, și a deschis frigiderul. A găsit niște pâine veche, a făcut iute sandviciuri cu salată și cârnați și mi le-a adus la pat împreună cu o ceașcă de nes. Noaptea se răcoriseră în octombrie, așa că și ea era rece ca o conservă de somon când s-a cuibărit iarăși în pat.

— N-am muștar.

— Mmm... sunt delicioase.

Înfoliți în așternut, am molfăit în legea noastră și ne-am uitat la un film vechi la televizor: *Podul de pe râul Kwai*. Când a fost bombardat podul, ea a suspinat prelung.

— La ce atâta bătaie de cap ca să construiești un pod? m-a întrebat arătând, consternată, cu degetul spre Alec Guinness, înmărmurit la rândul său.

— Din orgoliu.

— Hmm..., a mormăit ea mestecând o bucată de pâine.

A reflectat câteva clipe la trufia omenească. Mereu reacționa așa, dar habar n-aveam ce era în capul ei.

— Mă iubești?

— Cum să nu!

— Te însori cu mine?

— Acum? Imediat?

— Cândva... Într-o bună zi.

— Vreau să mă-nzor cu tine.

— Dar până nu te-am întrebat, n-ai suflat o vorbă.

— Am uitat să-ți spun.

— ...Câți copii îți dorești?

— Trei.

— Băieți? Fete?

— Două fete și un băiat.

A înghițit pâinea cu o gură de cafea și m-a pironit cu privirea.

— Mincinosule!

N-avea dreptate. Nu spusese decât o singură minciună.

35

Am intrat într-un restaurant mic din apropierea portului și, după ce am luat o masă frugală, am comandat un cocktail Bloody Mary și un *bourbon*.

— Vrei să știi adevărul? a întrebat ea.

— Anul trecut am făcut disecție pe o vacă.

— Zău?

— Când i-am despiciat stomacul, am găsit doar o mână de iarbă în el. Am băgat iarba într-o pungă

de plastic și am dus-o acasă. Am pus-o pe birou. Când nu sunt în apele mele, mă zgâiesc la iarbă și mă întreb cum de vacile se hrănesc cu o mâncare atât de jalnică și de rea la gust. Și o mai și rumegă îndelung.

A izbucnit în râs, și-a ținut buzele și mi-a privit chipul.

— Am priceput. Nu-ți mai spun nimic.

Am dat aprobator din cap.

— Aș vrea să te întreb ceva. Se poate?

— Te rog.

— De ce mor oamenii?

— Pentru că evoluăm. Un singur individ nu reușește să țină piept întregii energii emanate de evoluție, așa că facem cu schimbul de-a lungul generațiilor. Bine, asta ar fi o explicație.

— Evoluăm chiar și acum?

— Puțin câte puțin.

— De ce evoluăm?

— Există și aici mai multe opinii. Singurul lucru cert este că universul însuși evoluează. Lăsând la o parte faptul că nu se știe dacă-i vorba de o direcție firească ori de o intervenție deliberată, universul evoluează și, în cele din urmă, noi nu suntem decât o părticică din el. (Am pus jos paharul cu whisky și mi-am aprins o țigară.) Nimeni nu știe de unde vine energia aia.

— Zău?

— Îhî.

Învârtea cu vârful degetului gheața din pahar,
cu privirea ațintită la fața de masă albă.

— Prin urmare, la vreo sută de ani după ce mor,
nimeni n-o să-și mai amintească de mine.

— Posibil, am zis eu.

Am ieșit din restaurant pe un amurg splendid.
Ne-am plimbat alene prin cartierul docurilor.
Simțeam mireasma șamponului ei ca pe o adiere.
Legănatul sălciilor în bătaia vântului mă făcea să
intuiesc sfârșitul verii. După o vreme, m-a luat de
mână cu mâna ei cu cinci degete.

— Când te-ntorci la Tōkyō?

— Săptămâna viitoare. Am examene.

A tăcut.

— Vin înapoi la iarnă, în preajma Crăciunului.
Ziua mea e pe 24 decembrie.

A încuviințat, dar părea dusă pe gânduri.

— Ești Capricorn?

— Da. Tu?

— Și eu. M-am născut în 10 ianuarie.

— O zodie nu prea norocoasă. Ca și a lui Hristos.

— Da.

M-a strâns de mână.

— Cred că o să mă simt foarte singură după ce
pleci.

— Fără îndoială o să ne mai vedem.

N-a mai zis nimic.

Docurile erau toate vechi, iar lichenii mătăsoși,
verde-închis năpădiseră spațiile dintre cărămizi.

Ferestrele înalte și întunecate fuseseră prevăzute cu grilaje trainice, iar pe ușile ruginite atârnavu plăcuțe cu numele firmelor. Mirosul oceanului se distingea clar, docurile se terminau, iar șirul de sălcii se tot rărea, arătând ca o gură chinuită de extracții. Am traversat șinele împresurate de buruieni și ne-am așezat pe treptele unei magazii goale de pe chei, pe care doar valurile o mai băgau în seamă. Am scrutat oceanul.

Luminile portului erau aprinse în fața firmei de construcții navale, iar alături plutea, de parcă ar fi fost abandonată, o navă grecească ce-și descărcase marfa. Vopseaua albă de pe punte prinsese rugină din pricina brizei sărate, iar de flancurile navei se agățaseră scoici care păreau niște bube uscate. Am privit îndelung, tăcuți, oceanul și cerul și vapoarele. Vântul serii mătura apa și unduia ierburile. Crepusculul a cedat treptat locul întunericului și pe cerul de deasupra docurilor au început să sclipească stelele.

După ce a tăcut o grămadă, a strâns pumnul stâng și a bătut cu el în palma dreaptă până s-a înroșit. Nervii au ținut-o ceva timp... Apoi s-a zgâit la mână, dezamăgită.

— Urâsc pe toată lumea, a mârâit ea ca pentru sine.

— Și pe mine?

— Scuză-mă, a zis îmbujorându-se.

Apoi și-a pus mâinile pe genunchi, de parcă ar fi revenit la sentimente mai bune.

— Nu ești rău.

— Nu chiar rău.

A dat din cap cu un zâmbet în colțul gurii și, cu mâna tremurândă, și-a aprins iute o țigară. Fumul a plutit puțin în briza oceanului, i s-a strecurat printre șuvițele de păr și a dispărut în beznă.

— Când sunt singură și stau nemișcată, aud lume multă vorbindu-mi... Oameni pe care-i cunosc, pe care nu-i cunosc, tata, mama, profesori de la școală... mulți, foarte mulți.

Am încuviințat doar.

— De obicei zic lucruri oribile. Mai du-te naibii... și alte porcării...

— Cam ce anume?

— Nu vreau să-ți spun.

A tras doar două fumuri din țigara aprinsă, apoi a strivit-o sub talpa sandalei din piele și s-a frecat ușor la ochi cu vârful degetului.

— Crezi că sunt bolnavă?

— N-am de unde să știu, i-am răspuns ridicând din umeri. Dacă ești îngrijorată, de ce nu mergi la doctor?

— E în ordine. Nu-ți mai bate capul cu mine.

Și-a aprins a doua țigară și a încercat să schițeze un zâmbet, dar nu i-a reușit.

— Ești prima persoană cu care am vorbit despre asta.

I-am luat mâna. Tremura ușor, iar între degete am simțit firișoare de nădușeală rece.

— Zău că n-am vrut să te mint.